

Het ziekenhuis aan de Prins Bernhardstraat

Het Groene Kruis richtte in 1903 een ziekenhuis op. In 1931 verhuisde men naar een gebouw in de Kerkbuurt. In 1953 werd nieuw een ziekenhuis gebouwd. In 1957 werd het een gemeenteziekenhuis. In 1966 kreeg men toestemming tot de nieuwbouw. Dit pand werd 1 februari 1968 betrokken. Het ziekenhuis werd streekziekenhuis. Uiteindelijk zou het in 1999 opgaan in het Albert Schweitzer Ziekenhuis. (B.L.)

Belnêent! Dat mog ie aamel nie wete

Een ploegchie vriendinne wandelt gezellig in de Aovelinge tusse Gurrekom en Bove-Harrinxveld. Ze geniete daer nie allêen van de wonderschône omgeving en de uibundige netuur, mor ze kletse ok hêel wat af. Zô kom te praot dat 'r vroeger soms zô behaaimst gedaen wier.

“Ik begreep 'r niks van dat 'r wel is een emmer mè lappe mè bloed in de wc sting. As ie dan vroeg wat 'r gebeurde was, kreeg ie een ontwijkend antwoord of 'n verzonnen verhaol over iemand die op z'n knie gevaalle was en bloejde as 'n rund.”

“Tegewoordig wordt 'r êelijk en ope over gespraot as iemand kanker het. Vroeger niet, hoor. D'r wier gehaaimzinnig over gedaen en de ziekte wier allêen met d'n eerste letter uitgesproke: Hê je 't al gehoord? M'n ome het ok K.!”

“Nou gaon ze dikkels eerst saomeweune en krije ze kaainder. Dan gaon ze pas trouwe. Vroeger was 't een schande as 't maaisie van 'n stellechie dà verkering had, in verwachting bleek te weze. Dan noemde ze dat een motjie, want ze mosse gaon trouwe. Die mot ok! wier d'r dan gezeed. Of d'r wier verteld dat de baby veuls te vroeg gebore was. Was 'n bevaalling

êêmel gaonde, dan vertelde de grôôtes fluisterend aa mekaor dat 'r op nommer zôôvel brand was. 't Is wel gebeur dat de kaainder dat aangehoord hadde en de stoep afholde om naer d'n brand te gaon kijke. Teleurgesteld kwamme ze trug. D'r is hêêmel gêên brand, mor d'n dokter kwam wel naer buitene!"

"D'n opoe và m'n man was nog gêên veertig toe ze al weduwe was én al twêê kindere verlore had. Toe 'k is aa m'n schônmoeder vroeg of opoe dan zeker hêêl d'r leve wel aareg verdrietig was, kree 'k as antwoord dà ze dà nie wis, want 'r was nóóit met ok mor êên woord over gepraot."

"Nou zijn d'r overal voorbehoedsmiddelen te krijge. In de supermart en bij d'n drogist, of op internet. Bij d'n dokter kè je terecht voor pille, spiraoltjies of after-morning-pille. Mor 'n zwaoger vertelde onderlest dà je in hum z'n jeugd in 'n Slierechse caffetaoriao stiekem kepotjies kon kôôpe. As ie die wou hebbe, dan vroeg ie: Twêê petat, twêê krekette en drie van d'n bovenste plank."

"Een tante van ons mos naer 't ziekehuis. D'r was iets met 'r buik, mor wà percies, daer kwamme me nie achter, mor 't bleef onduidelijk wà ze nou faailijk mekeerde. Nou zouwe me gewoon zegge: M'n tante mò naer 't ziekehuis, ze het 'n verzakking."

"We wazze al lang getrouwd, toe m'n aaige vaoder hier in 't Slierechse ziekehuis geopereerd mos worde aan 'n onsteking in z'n buik. Een goeje kennis vroeg me hoe 't mè m'n vaoder was nae z'n prestaatoperaosie. Hè? We wisse d'r niks van. Je aaige tante het 't me zellef verteld, zee die kennis. Ach, d'r wier ommers amper gepraot in die jaere."

Een tante van êên van die wandelende maaiders zee aaltijd bij de groenteboer trewaail ze de pruime aanwees: "En een haalef pondjie van die!" Een deurdenkertie voor de ouweres onder de lezers? Of is 't meschie ok te behaaimst?

Korsjonnoo